

ШЛЯХ ДО ЦЕРКВИ

Девід Діксон

Співробітник редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

*“Завжди пам'ятати Його, і дотримуватися Його заповідей”
(Мороній 4:3).*

“Зачекай, ти не доїв свій сніданок”,—сказала мама. Мама підсунула маленькі тарілочки з овочами ближче до Юхука.

Юхук подивився на свій сніданок. Він запізнився! Зазвичай його старший брат допомагав йому підготуватися до церкви. Але брата не було в місті, тож Юхук мав іти сьогодні до церкви сам.

“Гаразд, мамо”,—сказав Юхук. Він поквапився доїсти страву. Тоді він обняв маму і побіг до дверей.

Мама його зупинила. “Ти взяв телефон?”

Юхук підняв його вгору. “Так. Я можу написати послання вчительці Початкового товариства, якщо у мене виникнуть труднощі”.

“А ти одягнув светр під пальто? Сьогодні холодно”.

Юхук показав мамі светр.

Вона кивнула. Юхук поспіхом вийшов на вулицю. Усі звуки на вулиці викликали в нього усмішку. Так чудово жити в одному з найбільших міст Південної Кореї!

Але Юхуку все ж хотілося, аби брат був з ним. Вони завжди йшли до церкви разом.

“Я знаю дорогу”,—казав він собі. І, звичайно ж, невдовзі він уже був біля першої зупинки автобуса.

Однак він був там один. То було дивно. Він поглянув на годинник. Мабуть він запізнився на автобус! Тепер доведеться чекати наступного.

Через кілька хвилин почали підходити інші люди. Нарешті під'їхав яскраво-синій автобус. Юхук піднявся сходами, заплатив водієві і сів.

Дзень!

Юхук перевіряв свій телефон, після того як почув сигнал про надіслане повідомлення. Воно було від вчительки Початкового товариства.

“Ти в автобусі? Пам'ятай, якщо ти заблудишся, ми можемо тебе знайти!” Він усміхнувся і відповів: “Так. Я зараз в автобусі”.

Однак це була лише недовга поїздка. На наступному автобусі йому потрібно було їхати більше години.

Юхук поглянув на час і спохмурнів. Він не хотів пропустити церковні збори. Йому подобалася та частина в кожній причасній молитві, де були слова “завжди пам'ятати Його”. Це означало завжди пам'ятати Ісуса. І Юхук хотів це робити.

Коли дядько кілька місяців тому запросив його і брата до церкви, він познайомився з місіонерами. Старійшина Кім і старійшина Мун навчали їх обох про Ісуса. Чим більше Юхук дізнавався про Ісуса, тим більше йому подобалося про Нього думати.

Дзень!

“Ти вже пересів на інший автобус?”—було в посланні.

“Ще ні”,—відповів він.

Автобус виїхав на вулицю з інтенсивним рухом, де Юхуку потрібно було пересісти на інший автобус. Він запитав у водія, чи приїхав той другий автобус.

“Ти щойно на нього запізнився”,—відповів водій.— Наступний прибуває через 15 хвилин”.

“Гаразд,—сказав Юхук.— Дякую!”

Нарешті, після поїздки на другому автобусі, Юхук дістався до дому зборів. Його тітка і дядько зайняли місце для нього. Йому вдалося!

Юхук подумав про все, що він зробив, аби добратися до церкви. Він подумав про всіх людей, які допомагали йому на цьому шляху. Він відчув, що Небесний Батько був радий, що він тут.

Юхук тихенько помолився: “Дякую Тобі, Небесний Батьку, що я можу бути в церкві сьогодні”. ●

